

Debreceni Ítéltábla
Mpkf.I.55.040/2025/2.

A Debreceni Ítéltábla a személyesen eljáró Felperes (Cím2.) felperesnek – a Alperes (Cím1.) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei és egyéb iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 7.M.70.168/2025/4. számú végzése ellen a felperes által 5. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes munkaviszonyát az alperes a 2025. május 29-én e-mailben megküldött felmondással, 30 nap felmondási idővel megszüntette. Az alperes a felmondásban tájékoztatta felperest, hogy annak a közlésétől számított 30 napon belül keresettel fordulhat az illetékes törvényszékhez.

A felperes a 2025. október 13-án postára adott, majd az elsőfokú bíróságon 2025. október 16-án megváltoztatott beadványában keresetet terjesztett elő az alperessel szemben és kérte annak a megállapítását, hogy az alperes a munkaviszonyát jogellenesen szüntette meg. Kérte továbbá, hogy a törvényszék kötelezze az alperest a munkaviszony jogellenes megszüntetésének napjától az eljárás jogerős befejezésének napjáig napi 20 900 forint kártérítés, valamint 1 000 000 forint sérelemdíj megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság a keresetlevelet a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 176. § (1) bekezdés i) pontjára és a 176. § (3) bekezdésére hivatkozással a fellebbezéssel támadott végzésével visszautasította. A végzés indokolása szerint a felperes elismerte, hogy 2025. május 29-én 23 óra 13 perckor a részére az alperes e-mail útján a felmondást megküldte, ezért az a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 24. § (1) bekezdése alapján a részére hozzáférhetővé vált, erre tekintettel az alperes felmondása 2025. május 29-én a felperessel szabályszerűen közlésre került. Az alperes a felmondásában az Mt. 22. § (5) bekezdésének megfelelően tájékoztatta a

felperest az igényérvényesítés módjáról és az azzal kapcsolatos határidőről, melyre tekintettel a felperesnek a közléstől számított 30 napon belül, legkésőbb 2025. június 28-án kellett volna a kereseti kérelmét előterjesztenie. A felperes igényérvényesítése azonban elkésett, mivel az Mt. 287. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott 30 napos keresetindítási határidőt elmulasztotta.

Az elsőfokú végzés ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben – annak tartalma és nyilvánvaló eljárásjogi rendeltetése szerint – kérte annak a megváltoztatását és a keresetlevél visszautasításának a mellőzését, valamint a keresetét részben meg is változtatta. Azt adta elő, hogy az elsőfokú bíróság „kizárólag a felmondás közlésére szűkítette az értékelés, ami eljárási hiba”. Utalt arra, hogy a felmondási idő a táppénz időszaka alatt nem kezdődhetett el, a kártérítési követelése pedig a hároméves elévülési időn belül érvényesíthető. Az alperes nem jelölte meg, hogy pontosan melyik bírósághoz fordulhat, ezért a jogellenességgel összefüggő keresetét az Mt. 22. § (5) bekezdése szerint 6 hónapon belül terjeszthette elő.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítéltábla a Pp. 389. §-ára tekintettel a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelem korlátai között gyakorolhatta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan rendelkezett a keresetlevél visszautasításáról, annak megváltoztatására irányuló fellebbezés ezért nem lehetett eredményes. Az elsőfokú bíróság döntésének az indokával az ítéltábla egyetértett, csupán a fellebbezésben foglaltakra tekintettel mutat rá a következőkre.

A felperes által a keresetlevélben előadott tényállítások alapján az elsőfokú bíróság helyesen tekintette úgy, hogy az alperes egyoldalú címzett jognyilatkozata, a felperes által jogellenesnek állított felmondás közlése 2025. május 29-én megtörtént. Az elsőfokú bíróság helytállóan döntött arról, hogy a felperes 2025. október 13-án postára adott és részben a munkaviszonya megszüntetésének jogellenességével kapcsolatos igény érvényesítése iránt előterjesztett keresetlevele elkésett, mivel azt a felperes az Mt. 287. § (1) bekezdés b) pontjában rögzített 30 napos határidőn túl nyújtotta csak be és abban a határidő elmulasztása miatt igazolási kérelmet nem terjesztett elő.

A bírósági eljárást megindító keresetlevél vagy kérelem késedelmes benyújtásáról szóló 4/2003. Polgári jogegységi határozat értelmében a keresetlevél késedelmes benyújtása esetén, ha a keresetlevél előterjesztésére megállapított határidő – jogszabály kifejezett rendelkezése folytán – jogvesztő, vagy a mulasztás kimentésére előírt igazolással a fél nem él, illetőleg az alaptalan, a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül hivatalból el kell utasítani [vissza kell utasítani].

A pergátló (visszautasítási) ok fennállását a keresetlevél vizsgálatával az elsőfokú bíróság tehát érdemben helyesen azonosította és alkalmazta, továbbá helytállóan foglalt állást abban a kérdésben is, hogy az Mt. 22. § (5) bekezdésében előírt jogorvoslati tájékoztatással összefüggő kötelezettségének a felmondás eleget tett, az igény érvényesítésének módjáról szóló tájékoztatási kötelezettség ugyanis nem terjed ki arra, hogy melyik illetékes törvényszék előtt lehet a felperesnek a keresetlevelet előterjesztene. Ezzel összefüggésben ugyanis a perrendi szabályok megfelelő iránymutatással szolgálnak [Pp. 25. § és 513. § (2) bekezdés].

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel mutat rá arra az ítéltábla, hogy a kereset valódi tárgyi keresethalmazatot tartalmazott [Pp. 173. § (1) bekezdés], amelyek közül bizonyos követelések valóban az elévülési időn belül érvényesíthetők, azonban a Pp. 176. § (3) bekezdése egyértelműen akként rendelkezik, hogy a keresetlevelet vissza kell utasítani akkor is, ha annak indoka, jelen esetben a keresetindítási határidő elmulasztása, mint visszautasítási ok a keresetlevélnek csak valamely részét érinti, mivel ez a körülmény a felperes további kereseti kérelmeire is kihat. A keresetlevelet nem lehet részben visszautasítani. A Pp. nem lehetőségként, hanem kógens rendelkezésként szabályozza a keresetlevél kötelező visszautasítását (lásd ebben az értelemben: Kúria Mfv.IV.10.041/2024/4. számú végzés).

Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését a Pp. 389. §-a folytán alkalmazandó Pp. 383. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes köteles viselni a másodfokú eljárásban felmerült költségét a Pp. 83. § (5) bekezdése szerint.

A másodfokú eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja szerint illetékmentes volt.

Ez ellen a végzés ellen a fellebbezés lehetőségét – megengedő szabály hiányában – a Pp. 365. § (2) bekezdése zárja ki.

Debrecen, 2026. január 13.

Dr. Tass Edina sk. a tanács elnöke, Dr. Rózsavölgyi Bálint sk. előadó bíró, Dr. Bakó Pál sk. bíró